

☉ неизреченной красотѣ престѣла Дѣвы, кою сподобисе видѣ-
ти нѣкїи клірикъ благоговѣйный,

Ч У Д О 36.

Въ Галлійскїи градъ имало еденъ клірикъ мѣдаръ, онъ соуз нѣгшо хѣба-
во писаніе се товѣ работилъ той стѣи члвекъ, ималъ голѣма любовь на
престѣла Бѣца, и многъ мѣ былò мило, сѣкалъ, да види престѣла Бѣца на тоѣ
свѣтъ, и така жалилъ многъ време, и за ради товѣ многъ пѣты се мо-
лилъ Бгѣ, и го послѣшалъ, тоѣ що чїни вола на тыѣ, що мѣ се боѣтъ,
и доиде аггълѣ ш нѣса, и мѣ речѣ: Црїца вселенныѣ послѣша молѣнїе твоѣ,
и мѣ прѣти, да ти кажемъ, да се приготѣвишь оу нлѣу рѣнѣ, ка да доиде
да видишь, каквѣ хѣбавинѣ има, амѣ не каквѣ що ѣ на нѣси, амѣ колкѣ
мѣже члвекъ соуз Очи да види: амѣ да знаѣшь, зацо ш тѣѣ хѣбавинѣ що
кѣ да видишь, кѣ да быдѣшь слѣпъ. Онъ рѣклъ соуз радость, аквѣ ѣсле-
пѣемъ, сѣлтъ да ѣ видимъ: и сѣи шїшелъ аггъло, ѣ онъ ѣстанѣ, да мы-
сли оу себѣ, и се размышлѣвалъ, каквѣ кеда живѣе послѣ слѣпъ, не кѣ
да мѣжемъ вѣкѣ да пїшемъ, и дрѣго не мѣже да работимъ, товѣ каквѣ
мыслилъ, рѣклъ, да сѣи затѣоримъ еднѣ Око и со еднѣ да види престѣло
Бѣцѣ, да не ѣстане сосѣмъ слѣпъ, и дошлѣ време, и мѣ дошлѣ Бѣца соуз
толїкѣ свѣтлость и красотѣ, що не мѣже ѣзыкѣ члвѣческїи да изрѣче,
ни да искѣже; и глѣдаики соуз еднѣ Око, и се чѣдилъ на толкѣ слѣва
и хѣбавинѣ, шѣворїлъ и дрѣго Око; да се наслѣди по многъ; амѣ той
часъ не се видѣла, декѣ шїшла, ѣ онъ ѣстанѣлъ соуз еднѣ Око, тогѣи
се раскѣалъ, зацо не глѣдалъ со ѣвѣ Очи, да се наслѣди повїше, аквѣ
кѣ ѣстанѣлъ сосѣмъ слѣпъ былъ; и пакъ се молилъ: ☉ Бжѣ мой, дай
мѣ шѣе еденъ пѣтъ, да ѣ видѣмъ, аквѣ ѣстанѣмъ слѣпъ со ѣвѣ Очи,
мо-